

TJALVISTEN

20. ÅRGANG

NR. 2

MARS

1940

Redaktører: Arne Øgård og H. Stray Johansen

Bladet sendes gratis til medlemmer
Anbonnementspris for ikke-medlemmer kr. 2.00 pr. år
Redaksjon og ekspedisjon: Idrettens Hus
Telefon 30078

IDRETTSKLUBBEN TJALVES MEDLEMSBLAD

Et medlemsblad

for en idrettsforening har til oppgave å holde klubbens medlemmer å jour med alt som foregår i og omkring klubben, med ting som bestemmes av styret og eventuelle komiteer. Det skal styrke klubbpatriotismen og samholdet mellom «gutta» og skal dessuten være både instruktivt og underholdende.

I dette klubbens 50. år stilles det særskilt store krav til bladet vårt, dersom det skal fylle den oppgaven det har, nemlig: å være til hygge og nytte for klubben. Det er av betydning at ikke bare redaksjonen, men også klubbens øvrige medlemmer har dette for øie. Styret trenger moralsk støtte, oppmuntring og forståelse skal det kunne avvikle årets arrangements på en for oss alle verdig måte, og våre klubbkamerater trenger rettledning og inspirasjon skal de kunne yde sitt beste hver på sin plass. Det er derfor av betydning at bladet blir allsidig og passe stort i omfang. Redaksjonen har det håp regelmessig å kunne sende bladet ut i 8-siders format. Men dette kan ikke skje uten at medlemmene selv skriver i klubbavisen — om prestasjoner på eller utenfor idrettsbanen, om turer, friluftsliv og idrettsreiser. Jakthistorier, anekdoter av idrettslig art, noter det ned og la bladet få det. Tenk ikke så meget på at det må være «kvalitetsstoff». Alt som er sportslig, morsomt og nyttig er kvalitets-

stoff, og det har sikkert alle noe av.

Men like viktig er det at de som kan støtte bladet økonomisk ved å annonsere i dets spalter. Vi har sikkert en hel del forretningsdrivende, som dette bør bli aktuelt for. Uten adskillige annonser til kan ikke bladet, med det ønskede omfang, bære sig økonomisk.

A-la-gå.

Sesongen som kommer.

Ja det ser ikke ut til at styret eller de aktive skal behøve å være arbeidsløse i sommer, efter det program å dømme som nu foreligger. Ja, hør nu bare. Vi begynner som vanlig med tærringløpet om Salomon Skofabriks vandrepokal. Det går den 28. april, så har vi Holmenkollstafetten 19. mai. Den 20.—21. juli er vår klubb overlatt arrangementet av norgesmesterskapet i 10-kamp og stafetter, derefter har vi Tjalves 50 års jubileumstevne 31. august — 1. september. Det var altså de offentlige stevner. Men så skal vi ha forskjellige pokalkamper.

For juniors har vi avtalt kamp med Tønsberg-Kameratene. Den går antagelig i juni og skal holdes i Tønsberg. Mot Moss og National var det så meningen å kjempe i Moss, tidspunktet for denne kamp er ennå ikke fastsatt. Vi skal så delta i en trio-kamp mellom Tanum—Örn—Tjalve. Den første kamp i denne serie skal arrangeres av

Skirenn.

Søndag 10. mars arrangeres skirenn fra «Kolsberg» ved Kolsås st. ca. 5 min. ifra st.

Løipen er ca. 6 km. og ganske lett. Deltagerne inndeles i klasse over 32 år og under 32 år.

For gutteavdelingen arrangeres hopprenn, ca. 10—15 m. bakke. Langrennet starter kl. 12.

Gutteavdelingen og andre som vil reise i samlet tropp møter til avreise fra Athenæum kl. 10.

Klubbmesterskap.

Klubbmesterskap i hopp u. t. avholdes på Ila skole tirsdag 19. ds. kl. 19.

Samtidig for Gutteavdelingen.

Tanum I. L. og skal holdes i Sandvika til høsten. Og sist, men ikke minst skal vi antagelig ha en kamp med Kjøbenhavnklubben A.I.K. i Kjøbenhavn i slutten av juni, og det skulde efter de 2 klubbers resultater å dømme kunne bli en både spennende og jevn kamp, og forhåpentlig også en interessant og morsom tur for de som kommer med. Vi har tenkt å reise med en tropp på 15 aktive, så nu gjelder det altså om å komme i form til den tid.

Ja dette var altså hvad styret har avtalt og nu står det til dere aktive om vi skal klare å få bragt de forskjellige arrangements vel i havn. Derfor vil jeg herved rette en anmodning

Juwelierforretningen

Brillant

(Inneh. G. Söderström)

Torvgt. 34 (v. å v. Glott) T. 24291

Gull — Sølv — Plett — Emalje
Forlovelsesringer i godt utvalg til rimelige priser. Sammenskuddsgaver. Merker og medaljer. Reparasjoner utføres på eget verksted.

til dere alle om å fortsette med samme interesse og iver som hittil med treningen, så dere kan komme i tip topp form til sommeren, og husk så at det kanskje er ditt resultat som kan bli det avgjørende når vi skal gjøre op årets facit.

Skal vi så derfor love hverandre at vi alle gjør hvad vi kan for at Tjalves 50. år ikke skal stå tilbake for noen av de foregående år, men tvertimot bli et som vil huskes i lange tider.

Opmann.

Tjalves Orden.

Onsdag 14. februar holdt Tjalves ordenskollegium møte i Idrettens hus, under ledelse av ordenens skattmester Wilhelm Blystad. Tilstede var ridderne Thorp, Jensen, Lie, Böhler, R. C. Anderssen, E. Schjerven, Helium, Strøm, Gundersen, Norgren, Fåfeng, H. Bjerke, Rasmussen, Bagge, Chr. Hansen, Bj. Th. Fjeld, Gøthe og Falchenberg. Av Tjalves styre var tilstede Albrechtsen, Leversen, Sandvig og Hultgreen.

Blystad minnedes først den avdøde stormester P. B. Brodersen, hvorefter der foretokes valg på nytt ordensstyre. Til stormester valgtes Wilhelm Blystad og til skattmester John Falchenberg.

Tjalves styre overleverte sitt forslag til nye riddere ved klubbens 50-års jubileum. Til å gjen-

nemgå dette nedsattes en komité bestående av Sverre Gundersen, Andreas Faafeng og Alfr. K. Jensen.

Efterpå samledes man til torskeften, hvortil også var innbudt medlemmer av Oslo Idrettslags Aldermannsliga og Ørnulfs Seniorlag.

Det blev en meget hyggelig aften, som spår godt for det samarbeid som søkes fremmet blandt de eldre innen fri-idrettsforeningene.

Samtidig ble ordenskapitlets medlemmer innbudt til fest i Ørnulfs seniorlag 11. mars.

Tjalvister i daglig arbeide.

Tjalvister i daglig virke er eventyret om mannen og konen som bare vilde handle med Tjalvister i stort og smått i vondt og godt. Og byen «krydde» av tjalvister.

De triner begge inn til «Gunerius» i Storgata.

— Er'n Olafsen tilstede?

— Vørsågod — rett ned til venstre i gardinavdelingen!

Olafsen ekspederer hit og dit og når alle.

— Ja, vi sku jussom ha en rektig god løper tel stua våreses da ma'.

— En prima førsteklases løper? spør «Olaf».

— Ja ta dom beste som fins i by'n!

— Dessverre da må jeg skuffe Dem. Byens beste løpere får De hos «Tjalve», Idrettens Hus.

Vel ute igjen klager kona over at mannen er skjeggete. En klipp var visst heller ikke av veien.

— Psst! En drosje bråstopper.

— Til Bristol!

Kona er synlig imponert. Mannen bresker sig og vet bedre.

— Byens beste klipp og behageligste barbering utføres av oss, sier «Henrik». Tjalves muntre mann og byens hyggeligste barber. Bristol er stedet og mannen fikk beholde både nese og ører, mens kona mistet både munn og mæle over hvor fin han var blitt.

— Jeg har så vondt i beina, sa kjerringa da Bristol var overstått. — Mja! Vi får gå til Høgbergh i «Moderne». Han veit ihvertfall hvor «skoenene trækker».

Synlig lettet efter et besøk i «Moderne», mente kona at nå skulde det smake undersamt bra med litt mat.

Ja så fant de sig en takrestaurant.

— Vi tar heisen, sa mannen.

— Trur'n holder? sa kona.

— Puh, denna heisen har'n Holger ordna. Så virru komma i heisen så gå til «Albrecht» du, vitser mannen.

— Ja, først skal vi ha pølser, sier de til kelneren. — Har'i R. Tandbergs wienerwürst?

— Bevares ja! Byens beste pølser.

— Efterpå vil vi ha en saftig biff fra'n Olaf Fjeld da ma'.

— Skal bli! svarer kelneren.

Mannen var snekker og skulde gjerne hatt litt nytt i maskiner.

Falkenberg, Rådhusgata er stedet, og Adler må frem fra sine bøker og sin kasse for at tilfredsstille den celebre gjests ønske om Tjalveekspedisjon.

— Je har sån gikt om da'n, betror han sig, ja og kjerringa au, legger han til.

Adler vet råd. Fossheim er mannen.

— Der blir du kvitt den verste gikt. Gakk til Fossheim Fysikalske og bli sprek igjen, råder Roar.

Hos «Aage», Lillegutten i Tjalve, får de begge en behandling så tærne krøller sig og håret spraker av elektrisitet.

— Høifjellssol blir De brun av, men ikke mahognibrun første gang, sier Fossheim.

— Vi vil ha negerbrun farve.

Ja da er Nordlie mannen. Farveriet Wesselsgt. Og en drosje bringer dem begge til ham.

— Farves? Negerbrun? Et øieblikk. Det veies og måles farve. Opstilling! Sprøiten settes igang. To omganger og en liten dusj syre. Farven garanteres vaskeekte i to år, smiler Nordlie og «negrene» forsvinner lykkelige ut i Ullevoldsveien.

— Å pass mange er klokka? spør kjerringa.

Grønlands Høvleri A/s

Etablert 1867

Kontor Lakkegt. 7 — Telefon 80204
Lager Grønland 12 » 80795

Tørr trelast

Disp. R. C. Anderssen.

Mannen får «tambakken» frem.

— Dæger'n hu står.

— Næh! er svaret.

— Men jeg kjenner Tjalvisten som klarer denna knuten au jeg, svarer mannen kry. — Berg-Larsen, urmarkeren i Uelandsgata, hjørnet av Bjerregårdsgate.

— Big-Ben og Sola retter sig efter vårt kronometer, sier Berg-Larsen, — så «tambakken» Deres holder nok koken skal De se, bare De trekker'n iblandt.

— Kaffekjelen! roper kjerringa — at vi holdt på å glemme den.

— Til kremmer'n litt brennvasst, hujer de begge til en drosjechauffør.

— Kremmern? Ja 'n Ludvig vel! A ja visst ja, Sannergatens Isenkram, ikke sant?

Alle kjenner'n Ludvik «Kremmer».

— Jasså, en fin og billig kaffe-kjele! sier Ludvig elskverdig som alltid. — Ja her har vi bare det som er billig og fint. Bare kjølig kram!

— Kjølig kram?

— Ja, isenkram vel!

— Ja du Ludvig, du Ludvig, du er samre skøier'n støtt.

— Men nå må vi hematt kjerring. Dom andre Tjalvister får vente til neste bytur.

Og hvis dere har lyst til å høre om flere tjalvister i hverdagslivet og arbeidet har jeg flere byturer å fortelle om.

Olaves Monsebråtan.

Benytt de firmaer som avetterer i «Tjalvisten».

Utdeling av Bragdmerke.

Norges Friidrettsforbund hadde forleden innvitert norsk friidretts Bragdemenn samt årets Gullidrettsmerkemenn til en enkel aftens i Idrettens Hus' restaurant, for å foreta den første utdeling av det ny innstiftede Bragdmerke samt utdeling av Gullmerke for 1939. Det var morsomt å se at så mange både av eldre og yngre årgang hadde fulgt innbydelsen.

Forbundets formann, Mogens Oppegård, ønsket velkommen til bords. Etter at man så hadde spist både vel og lenge, grep han så ordet igjen og holdt en utmerket tale for Bragd- og Gullmerkemennene, og takket for hvad de hadde gjort for friidretten. Han uttalte også at man kunde vel si at her var norsk friidretts-historie samlet under ett, for her var de jo alle, helt fra den første, Håkon Blystad fra 1900, til Erling Kaas fra iår.

Han foretok så utdelingen av Bragdmerket, og den første som fikk det festet på sitt bryst var Holger Albrechtsen. Etter utdelingen foreslo Oppegård at vi utbragte et 3×3 hurra for Bragdmennene, hvilket blev gjort.

Wilhelm Blystad takket så på egne og de andres vegne for merket, og uttalte at han var stolt og glad over å ha fått dette, og sa også at han med glede minnes alle de år han hadde drevet med idretten og hadde funnet så mange gode kamerater, de beste han hadde, og trodde at det var slik med de andre også.

Etter å ha utdelt årets Gullmerke til de 8 tilstedeværende Gullmerkemenn (Kaas fikk også Gullmerket), og redegjort for sesongen som kommer, takket formannen for maten, og man inntok kaffen i siderummene, mens salen blev ryddet da man skulde ha filmfremvisning.

Under kaffen redegjorde formannen i den nedsatte treningsnevnd, Arne Wiik, for nevdens arbeide og hvilke planer man hadde. Vi fikk blandt annet høre at det var meningen å sende ut en del amatørtrenere til de forskjellige kretser, og at Charles Hoff hadde utarbeidet et treningsprogram som alle skulde benytte, så man fikk litt system i det. Man skulde ikke risikere at en trenet etter ett og en annen etter et annet system. Ja, efter det man hørte forstod man at det var et stort arbeide treningsnevnden hadde påtatt sig. Med de menn som sitter der kan man være sikker på at de klarer nok opgaven til beste for norsk friidrett.

Efter at det offisielle program var over hygget man sig sammen med gode idrettskamerater og gjenopfrisket gamle minner.

Tjalve, som hadde samlet hele 13 av sine 16 Bragdmenn, benyttet så anledningen til å ta et fotografi av troppen. De som var tilstede var Holger Albrechtsen, Reidar C. Andersen, Haakon Blystad, Wilhelm Blystad, Georg Bråthe, John Falchenberg, Petter Gulliksen, Johan Hellum, Erling Kaas, Gunnar Larsen, Eivind Rasmussen, Olav Sunde, Erling Vinne. De tre fraværende var Arne Halse, Alf Halstvedt, Sverre Helgesen.

Så var klokken blitt så mange at man måtte bryte op og man skiltes efter å ha tilbragt en aftent man sent vil glemme.

—green.

Idrettsforliket.

Hvordan går det med idrettsforliket? Er det ikke «beina» de sloss om mon, de store gutta?

ay.

JOHS. LUDWIGSEN

SANNERTERASSEN

Alt i sport!

Jernvarer. — Kjøkkenutstyr. — Bygningsartikler.

Tjalvister alltid et fordelaktig innkjøp.

Telefon 70 393

Sannergaten 32

Klubbaftenen.

Det var et overraskende godt fremmøte på klubbaftenen, stappa fullt både av aktive og passive. Så hadde også styret sørget for at underholdningen tilfredstilte våre kresne medlemmer.

Filmene blev fulgt med interesse, den tyske friidrettsfilm var utmerket, den blev kjørt både i almindelig fart og i langsom kino. Vi fikk se alle de ypperlige tyske idrettsmenn i aktivitet, og dessuten fikk vi stifte bekjentskap med en ung kraftig pike som Kaas «hadde dansa med». Dette blev selvsagt livlig kommentert av de mest åndfulle.

Den norske propagandafilm var vel kjent for de fleste, undertegnede har sett den to ganger før. Og den hadde vel ikke så uhyre interesse for det sakkyn-dige publikum, som hadde mer interesse av en ren instruksjonsfilm for friidrett.

Charles Hoff holdt et meget underholdende kåseri om idrettens historie, og om friidrettens forhold i U.S.A. Når han sammenlignet treningsforholdene før og nu, kunde en forbauses over hvor forholdsvis gode resultater mange idrettsmenn kunde opnå i «gamle» dager, på primitive baner. Men Hoff pekte på veien frem: flere baner, flere instruktører og først og fremst flere penger. Kåseriet blev lønnet med livlig bifall, han har en charmerende måte å snakke med gutta på, Hoff.

Holger tok så ordet, kom inn

på våre arrangements i sesongen, og sluttet med en kraftig oppfordring til de aktive om å trene som aldri før.

Ut på kvelden tok underholdningen en litt annen form. Et par av medlemmene hadde vært så fornuftig å ta med en kortstokk, og snart «så» de hverandre og «jakkert pott» så cigaren til vår kjære starter slokna.

ay.

Idrett og folkekraft.

Tydligere enn noen sinne har vi i disse forbauselsens dager, da en høi kulturs nasjoner sprer ødeleggelsens vederstyggelighet over hinannens jord, da løven overfaller lammet og opdager at det har skarpe tenner — fått sanne hvad idretten og idrettens ungdom er for en rikskapital, og hvilken trygd kroppskulturen er for et folks fysiske og mentale soliditet.

Tydligere enn noen sinne kan vi — ikke uten stolthet konstatere at det store almene folk endelig har fått klart øie for idrettens enorme betydning for dets egen eksistens, ja, at et folk veritabelt står eller faller med kvaliteten av dets trenede unge menns fysikk. Det vil si med idrettens omfang blandt ungdommen. Idrett og sundhet, folkekraft og vernekraft — er i våre dagers naturlig nokså ensidige betraktning blitt noe nær synonyme begreper.

Mange er de som nå til dags — hvor likegyldige de enn før har

stillet sig overfor sportsentusiasmen og sportslige resultater — er glade og takknemlige for vår tradisjonsrike landsidrett og dens utvilsomt fruktbringende resultater på folkesundheten.

Plutselig har de fått øie for at idrett og trening har vært som et slags fysiske «beredskapsøvelser» for landets ungdom i særdeleshet og for folket som sådan i alminnelighet.

Plutselig har de fått se at «Hele folket i form» er et vitalt og landsviktig hærskrig, et påtvingende krav, men et som heller aldri kan fremmes uten gjennom idretten.

Aldri har forståelsen av idrettens betydning vært så sterkt i demring som nå, og aldri har tiden for almenfolkelig propaganda for idretten vært så gunstig som nå.

Ingen vei går utenom idretten. Likesom den lærer oss til aldri å gå utenom, slik er den selv veien vi aldri ustraffet kan gå utenom. Den — idretten — er veien til livskraft og livslykke både for den enkelte og for folket som helhet.

Spørsmålet etter et sterkt menneskemateriale, fysisk så vel som åndelig kvalitet, er blitt til et krav av nødvendighet.

Men så inspirerer da også krigens begivenheter den idrettsøvende ungdom til større måljevnissthet i sin trening, sterkere iver for sin helsekraft, og større glede i forsakelsen.

A-la-gå.

Tjalves «Bragdmenn»

Da jeg tror at klubbens medlemmer kan ha interesse av å se hvilke resultater våre Bragdmenn har oppnådd og hvad som kvalifiserer til merket, vil de bli tatt inn i Tjalvisten efter hvert i alfabetisk orden .

Skulde det være noen som mener at det er uteglemt noe som skulde være tatt med, bedes De sende det til undertegnede, så skal det bli rettet på.

Opmann.

HOLGER ALBRECHTSEN:

Norsk mester:	1934	110 m. hekk	14.9
»	»	1934 400 m.	» 54.0
»	»	1935 400 m.	» 55.4
»	»	1936 110 m.	» 15.4
»	»	1938 110 m.	» 15.5
»	»	1930 4 x 400 stafett	
»	»	1931 —»—	
»	»	1934 —»—	
»	»	1935 —»—	
»	»	1938 —»—	
»	»	1933 4 x 100 stafett	

Norsk rekord:

25/8 1929	110 m. hekk	15.1
2/7 1933	400 m. »	54.5
2/8 1934	400 m. »	54.0
25/7 1931	4 x 400 m. stafett	3.26.2
27/8 1933	4 x 100 m. stafett	43.3

Europamesterskap:

7/9 1934	3. pr. 110 m. hekk	15.0
----------	--------------------	------

Landskamper:

24/8 1929	2. pr. 110 m. hekk	15.1
	1931 1. pr. 110 m. hekk	15.0
18/7 1932	1. pr. 110 m. hekk	15.0
1/7 1933	1. pr. 110 m. hekk	14.7
2/7 1933	1. pr. 400 m. hekk	54.5
2/9 1933	2. pr. 110 m. hekk	15.1
25/8 1934	1. pr. 400 m. hekk	54.3
18/7 1935	1. pr. 400 m. hekk	55.1
13/6 1937	1. pr. 110 m. hekk	15.3
24/7 1938	2. pr. 110 m. hekk	14.9
9/8 1938	1. pr. 110 m. hekk	15.1

REIDAR ANDERSEN:

Norsk mester:

1917	1500 m.	4.14.9
1917	10 000 m.	34.15.9
1919	800 m.	2.04.7
1919	1500	4.13.2

SKOTØII!

Det riktige sted for Deres innkjøp:

Skotøimagasinet MODERNE

— Disponent TRYGVE HØGBERGH —

Storgaten 2

Alltid godt utvalg.

Kimelige priser.

Til gamlekara.

I «Tjalvisten»s januarnr. 1930 — altså for 10 — ti år — siden skrev Alfr. K. Jensen en artikkel, som er like aktuell idag som den gang.

Vi gjengir artikkelen her:

Du som i Tjalves første barn- dom og ungdom selv var ung og begeistret for vår idrett og vår klubb. Du, som gjennom den lærte å herde din kropp slik, at du gjennom ditt senere yrke har kunnet tåle en sterkere på- kjenning enn du ellers hadde kunnet, — si, har du virkelig glemt de glade ungdomsdager?

Husker du ikke mer ridehuset eller sommerens idrett fra Bygdøbanen, Grev Wedels plass, Festningsgraven under Akers- hus, Slepnden, Ekeberg og senere Thv. Meyers løkke i Bispegaten samt Klosterengen?

Blir du ikke fremdeles varm om hjertet, når du tilfeldigvis ser på de gamle, i og for sig nesten verdiløse premier, som den gang stod for dig som noe

så stort, fordi du ikke kjempet for premiene, men for din kjære klubb?

Du som gjennom år slet innen styret og som kanskje endog bærer det høieste utmerkelses- tegn noe medlem kan få — *hvor er du nu?*

Dine gamle venner savner dig, den nye generasjon, som nu arbeider likeså energisk, som du engang gjorde, savner dig også.

Javisst er du optatt av livets og arbeidets forskjellige krav, av kampen for det daglige brød; men klubben kaller jo ikke så ofte på dig.

Et par aftentimer en sjelden gang må du kunne ofre, det vil glede dig selv og være til stor opmuntring for dem, som nu arbeider for klubbens fremtid.

Jubileumsåret må vise, at Tjalve fremdeles har sine gamle kjemper med sig og at de ikke har glemt de forpliktelse, som de enda har overfor den klubb, som i ungdommens dager lå deres hjerte nær — Derfor: Vel møtt i Tjalve!

Aki.

«Tjalve»s klubbdrakt

har ikke alltid vært slik, som den er idag. På klubbens første møte 5. januar 1891 ble det bestemt, at drakten skulde være helt hvit, med det norske våpen som brystmerke. Dette tok man dog ikke så nøie, til å begynne med, men fra 1894 var den hvite drakt almindelig; den ble brukt med eller uten belte og for beltene var der ingen norm.

1921	1 500 m.
1922	1 500 m.
1922	5 000 m.
1922	10 000 m.

Norsk rekord:

12/8	1915	3 000 m.	9.19.5
3/10	1915	5 000 m.	15.48.3
2/7	1916	3 000 m.	9.13.2
23/7	1916	5 000 m.	15.38.9
28/7	1917	1 609 m.	4.32.3
12/8	1917	1 609 m.	4.30.1
26/8	1917	3 000 m.	9.04.7
30/7	1917	1 500 m.	4.12.6
4/8	1918	1 500 m.	4.11.1
Landskamp	1922	2. pr. 1 500 m.	

R. TANDBERG A/S
OSLO — Telefón 12514

Kjøtt og Pølsevarer

Engros — Detail.

Munkedamsvn. 21

Noen var breie, andre smale, og de kunde være av forskjellig farve.

I 1898 ble det bestemt, at buksene skulde forsynes med 2 sorte striper på utsiden, samt at beltet skulde være helt sort. Dette ble dog bare en foreløbig prøve og allerede året etter ble beltet forandret til en sort trekant av silke, forsynt med en hvit rand, litt innenfor margen. Brystmerket ble bibeholdt.

Denne drakt ble bibeholdt til 1912. Da sees sort rand nederst på buksene å være innført. Overalls hadde man ikke, men i kjølig vær benyttet man sorte gensere med to hvite tverstriper på bryst og rygg. Likeledes var der hvite striper om hals og håndledd. Brystmerket ble etter 1905 forandret i likhet med riksvåpnet. Atter gikk der noen år, men da besluttet Stortinget, at det norske våpen kun måtte benyttes av staten og dens underavdelinger. Dermed stod klubben uten merke, inntil man i 1930 fikk det nuværende merke. Samtidig måtte klubben anskaffe seg nytt banner, da det gamle med riksvåpnet ble forbudt.

Overalls innførtes i 1930. De var da sorte og disse holdt sig til for to-tre år siden, da de ble avløst av hvite overalls, med klubbens nye merke på brystet. Senere er disse vakre overalls også forsynt med navnet Tjalve.

Det må vel sies, at den nuværende Tjalvedrakt er meget pen og at de nye overalls tar seg glimrende ut.

Måtte nå jubileumsåret stå i

Christiania Hurtig Løber Forening.

For mange år siden fant jeg i Tjalve's arkiv lover for Christiania Hurtig Løber Forening. Hvorledes disse lover er kommet i Tjalves besiddelse, vet ikke jeg, men ved å lese dem blev jeg interessert i å få noe å vite om denne forening, idet det er den første norske organiserte forening for fri idrett, som jeg har kunnet finne.

Det gikk år før jeg kom noen vei med dette, men endelig en dag kom min gamle venn og idrettsfelle Carl Alfred Pedersen og fortalte meg, at nu kunne jeg få opplysninger om foreningen gjennom hr. Kristian Petersen, hvis adresse han oppga.

Jeg var ikke sen om å benytte meg herav og følgen var at hr. Petersen var så elskverdig å sende meg nedestående beretning om hvad han erindret om foreningen og dens liv, fra den tid han selv var medlem.

At denne beretning også vil interessere nutidens idrettsmenn, tror jeg, og stiller den derfor til redaksjonens disposisjon.

Alfr. K. Jensen.

CHRISTIANIA HURTIG LØBER FORENING

Den ungdommelige virketrang har til alle tider søkt utløsning for sin energi i idrett og sport. Og det var

de hvite drakters og overalls' tegn og bli et godt samlingsmerke for guttene, ikke bare så at de tar seg godt ut, men slik at de også oppnår de resultater som vi venter av dem, og som denne vakre drakt og klubbens tradisjoner forplikter til.

Aki.

også den som gjorde at en flokk på 10 unge menn en dag utpå våren 1885, samledes i Grensen 19 hos brødrene Georg og Wilhelm Keyser. De bodde i en gammel bindingsverks gård, som forlengst har måttet vike plass for utviklingens krav. Her foregikk da den historiske stiftelse av Christiania Hurtigløber Forening. Min bror Fredrik, blev valgt til foreningens første formann, og som lagets kaptein tror jeg valget faldt på Georg Keyser. Vi var jo ganske unge alle sammen, mellom 15—17 år, og det var formodentlig grunnen til at vi syntes noe av det aller viktigste var å få en kjekk uniform. Og i datiden var dette noe forholdsvis nytt og ukjent, iallfall i denne forbindelse, og vi har derfor antagelig regnet ut, at en drakt vil gjøre den rette virkning! Vi bestemte at den skulde være mørkeblå, og bestå av en almindelig enkeltknappet jakke, og korte trange benklær. De trangtsittende bukser var neppe av mest hensiktsmessige sort, men de tiltalte i sterk grad den herskende smak hos den opvoksende ungdom. Men det er en erfaring man ofte gjør når den seiglivede skikk og bruk ikke lenger svarer til hensiktsmessigheten, så sprenger den sig selv. Og det var vel tilfelle, bokstavelig talt, med de trange benklær. Ialffall husker jeg et tilfelle, som tjente til skrekk og advarsel for oss alle. Det var en kjent gymnastikk lærer og turner, som efter et 12 timers løp på Schweigaardsbanen, måtte la buksene sitte på i 8 dage, fordi hans lår og legger var svulmet op. Så vi var ganske sikkert i samme kasus som hint ville folk Wildenvey skriver om i et av sine dikte, at da de manglet stoppeklokker, masører og trenere. «Send dem for Guds skyld en sportsmisjonær!» sier dikteren. — Det kunne altså vi godt hatt bruk for.

Dessverre erindrer jeg ikke navnene på de 10. Foruten de to nevnte brødrene Keyser husker jeg bare en som het Bang, og når dertil regnes min bror og mig, så er det bare halvparten av den daværende forsamling jeg greier og identifisere.

Efter den «konstituerende general-

forsamling» begynte virksomheten. Først av alt trente man iherdig, hver for sig. Skulde man en kveld gå i Tivoli, så var det ikke tale om lenger å gå — man løp. Og de løpende unge menns antall vokste. Viserguttene begynte å ta etter, de løp, dessverre ikke av tjenstiver, men simpelthen for å oppfylle et moderne krav til ungdommen, som den nye forening hadde satt i «bevegelse».

Det er et spørsmål om ikke tilslutt alle som før gikk, begynte å overveie å «gå» over til den hurtigere fremkomstmåte, om ikke den tekniske utvikling etterhvert satte en stopper for all denne løpingen!

Vårt stolteste øieblikk var sikkert den første søndag vi møttes utenfor universitetsuret, i våre nye blå uniformer. Foruten de før nevnte bekleddingsstykker, hadde vi på hode en fin cylinderisk lue, uten skygge, ca. 10 cm. høi, med et merke i sølv, som karakteriserte vår nye virksomhet. Merket betegnet en pil i susende fart, med foreningens initialer i relieff C. H. L. F.

Jeg antar vi var et stolt syn for byens borgere, da vi stillet til start i full mundur, og løp som for bare livet utover Drammensveien. De første søndagene løp vi ikke så langt, men etterhvert som treningen skred frem, gjorde vi som all ungdom, vi satte oss større og større mål. I denne terminologi vil det altså si at vi satte oss lengere og lengere mål. Vi løp til Hareschau, Sandviken, og hadde vi vært fine og viktige ved starten ved universitetsuret, var vi ved målets ende temmelig slitne og sveddryppende mangan en gang.

Men det er jo klart at vi ikke kunne holde på å løpe i splendid isolasjon. Vi hadde planer om store konkurranser, men det blev ikke til noe. Jeg husker dog at man på Nedre Grünerløkken også var begynt «å røre» på sig, og en vakker dag fikk vi en utfordring til kappløp med deres beste mann, T. D. Konkurransen fant sted ved Birkelunden, hvor min bror og jeg pleiet å trene på fortauget. Og T. D. måtte se sig slått. Senere i sesongen prøvet han igjen en

styrkeprøve, med samme resultat. Jeg vet ikke om det var disse forsmadelige nederlag som gjorde at den samme herre opgav løpingen. Han blev iallfall etterpå en ivrig danseløve. Dessverre blev han sterkt forkjølet efter en dansemoro, fikk lungebetendelse og døde.

Vi var dog ikke tilfreds med de resultater vi hadde opnådd, men ønsket å gjøre oss mer gjeldende under større forhold, hvorfor vi begynte å løpe på Schweigaardsbanen. Her løp min bror, antagelig i 1886, 54 eng. mil på 12 timer minus 2 timers middagspause og ennu et par pauser, omtrent a 1 time. Hvorfor vi absolutt skulde regne løpet i engelske mil måtte muligens være fordi vi gjerne vilde være up to date. Vi hadde sikkert lest i avisene at man gjorde slik i utlandet. Og da skulde sandelig ikke vi stå tilbake!

Det er ikke tvil om at foreningens stiftelse ga støtet til en sterkere interesse for løpning, og den ga sig mange eiendommelige utslag. Tivoli, som dengang var brennpunktet i Kristiania forlystelsesliv, fikk en profesjonell løper, den danske «løperkonge» Nonpareille, til å gi opvisninger på Tivoli. Han hadde formodentlig hørt om denne nye tidsløpende unggutten, og utlovet generøst en belønning til den som kunne følge ham 1. runde i de lange løp, (ca. 15—20 runder), som han ga opvisning i. Og en modig løper fra Nedre Grünerløkken, Thømte, meldte sig — og vant! For denne bedrift fikk han, såvidt jeg erindrer, en medalje. Thømte var en dyktig løper, som gjorde sig gjelende ved flere løperkonkurranser i årene etterpå.

Når man ser en bevegelse som denne i lys av den utvikling som etterpå har funnet sted, så må det i sanning sies at vi hadde store vanskeligheter å kjempe ned manganen gang. Vi måtte praktisk talt ofte slå oss gjennom gaten under treningsløp. Min bror og jeg hadde en tid henlagt treningen til Oslo—Bekkelaget—Ljan. Under turen måtte vi passere Grønland og der var det en hel del unggutter, som så sig arg på

våre fine uniformer, og vilde ta oss, når vi kom tilbake. Men vi har ganske sikkert hatt kreftene i forholdsvis god behold, for vi slo til høire og venstre som de reneste jomsvikinger, og satte op en spurt som gjorde at vi kunne forlate plassen som seierherrer!

Som rimelig kan være var ordenens håndhevere litt desorientert med hensyn til vår «bevegelsesfrihet». Når det er «opløp i gata», så stimler folk til, og på samme måte, når vi skulde starte og løp gjennom gatene, så kom alle tilskuerne og følgen uteblev ikke: ordenens håndhevere måtte ofte gripe inn og påtale «uvesenet». Det er ikke som nu, at løperne har «monopol» på gaten. Men mange av politene må vi tenke tilbake på med stor takk for deres forståelsesfulle behandling av oss, de var vennlige og omgjengelige karer, som ordnet det hele pent og stille. Dessverre, må jeg vel si, var det stor forskjell på dem. Det er nok noen som vi ennu har lyst til å gi en overhaling, om de var innen rekkevidde! — —

Ja, dette var endel spredte ting omkring den organiserte idrettsbevegelses barndom! C. H. L. F.'s liv og virksomhet måtte som alt annet følge med utviklingens strøm, og det kan jo hende at denne strøm har vært for sterk, så den løp fra oss! Grunnen er vel den at dens løpende medlemmer etterhvert fikk andre interesser, av mer åndelig art, og andre utviklet kanskje sine løpekunster så sterkt at vår lille forening ikke kunne rumme dem, — de gikk over til senere opdukkende idrettsforeninger. Ett er iallfall sikkert at Christiania Hurtigløber Forenings virksomhet tilslutt løp ut — i sanden.

Kristian Petersen.

Ønskes kjøpt.

To små nøster ønskes kjøpt til billigste dagspris. Dimensjoner som Tjalves standardnøster, gjerne litt hurtigere til å trille.

Tjalves junioravdeling.

Benytt de firmaer som averterer i «Tjalvisten».

Bøker

TIL ALLE PRISER
FOR ALLE ALDRE
OM ALLE EMNER
FOR ALLE FAG

GUNNAR
HELSTAD

Storgt. 2 — Tlf. 25140

Treningen på Ila

er nu begynt igjen etter avbrytelsen på grunn av brenselsrasjoneringen. Det går med liv og lyst, men snart skal den populære håndballen vike plassen for mer alvorlig trening: løping i terrenget. Om en tid kommer vi til å begynne treningen med en springmarsj på St. Hanshaugen, og derefter avslutte med gymnastikk i salen. Da gjelder det fremfor alt å møte op, da bygges hele idrettsesongen op fra grunnen av.

ay.

Åndsnærværelse.

Et halvt dusin gamle sjøulker sitter på brygga og «Spinner ender». Så kom de til å snakke om åndsnærværelse og det var mange underlige trekk mange av dem hadde vært vidne til. En gammel ulk forteller:

«Man holdt engang på å bygge en kvern på påler, som ble slått 6 fot ned i bunnen under vannet. Mens man holdt på med dette fikk en av arbeiderne jakkeskjøtet festet i en av pålene, så han fulgte med til bunns, hvor han blev fastnaglet på gode 2 favner vann. Men takket være mannens åndsnærværelse ble han frelst. Han dro ganske simpelt jakka av seg og lot den bli igjen på bunnen».

«Na, ja,» sa en annen, «der ytterst på piren,» han pekte utover, «der satt jeg for tredve år siden i en båt, sammen med en god venn. Vi hadde

egentlig rodd ut for å fiske, men hadde tatt med bøsser, om vi skulde komme på skuddhold av noen ender. Vi hadde ikke sittet lenge, da jeg var så uheldig å miste krutthornet mitt; så det gikk til bunns på 30 fot vann, og der lå det, tydelig og klart for oss. Min venn sa, at han vilde dukke etter det. Jeg forsøkte naturligvis å få ham fra det, men han holdt på sitt.

Nettopp som han skulde kaste seg uti, oppdaget jeg imidlertid, at han ikke hadde lagt fra seg sitt eget krutthorn, men før jeg kunde få gjort ham oppmerksom på dette, var han alt på hodet i vannet. Jeg satt nå å venta på 'n i 20 minutter.»

«Tyve minutter?» ropte de andre.

«Preset 20 minutter. Jeg holdt selvet mitt i hånden og tok tid for ham. Da de tyve minutter var gått, begynte jeg å bli noe engstelig for ham og lutet meg ut over båtkanten, for å se å det ble a'n. Ja, hva tror dere så jeg fikk se, gutter?»

«Han lå vel død på bunnen,» sa en av de andre.

«Nei, der tar du skammelig feil. Her lærte jeg å kjenne den tyvaktige sjel. Han satt på bunnen og heldte krutt fra mitt horn over i sitt, det kaller jeg et merkelig bevis på åndsnærværelse.»

De andre sa intet, men forsvant litt etter litt overlattende valplassen til fortelleren — situasjonens herre.

Vintertrening før og nå.

I «Landsidrett» nr. 21 — 15. november 1939 — skriver Alfr. K. Jensen en artikkel om: «Fra fri-idrettens barndom». Han kommer her også inn på vintertreningen i begynnelsen av 90-årene. Herom skriver han:

«Om vinteren foregikk treningen i ridehusene, men det løse underlag og ikke minst den dårlige luft, gjorde det til liten glede å trene der, hvorfor utetreningen begynte så snart som mulig».

Nå skriver vi 1940 — og er kommet akkurat like langt med vintertreningen og hr. Jensens

ord passer dessverre like godt idag som for snart 50 år siden. Hvem setter seg i spissen for å skaffe idrettsmennene et godt lokale for vintertrening?

Premier til nytte og hygge.

Det er sikkert med stor glede gresset av aktive idrettsmenn imøteser den påtenkte nyordning av premiesystemet. Fra høsten av skal det være slutt med det evindelige, og ofte så uanvendelige «sølvflister». Det er jo titt og på mange måter til stor ulempe for «de store gutta» aldri å kunne få annet enn sølvpokaler for sine idrettsprestasjoner. En skal ikke ha seiret eller oppnådd premieplaseringer mange ganger før en har fått nok av disse pokalene, som rett nok tar seg godt ut, når de står der som generaler på geledd langs veggene i stua, men som gjør sørgelig lite nytte for seg og tar forstemmende stor plass. (Tenk bare på pokalene på Tjalves kontor!) Som regel må en del av dem stues unda eller gjemmes beskjedent bort bak de største og fineste. Og sikkert er all denne severdighet av «tungt og edelt sølv» til stor gremmelse for premievinnernes respektive bedre halvdel. Tenk på all pussepomaden og arbeidet med å blanke dem.

I fjor satte Helge Løvland fram dette forslaget om at forbundene i stedet for sølvpokaler skal gi idrettsmennene nyttige ting etter deres eget valg. Virkeliggjørelsen er nå i god gjenge. Det kan enndog hende at man kommer til å trykke en katalog over de ting og de forretninger man kan velge mellom.

For å markere at gjenstanden er en premie vil det bli satt på den en sølvplett hvor opplysningen om prestasjonen vil bli gravert inn.

Tanken er god. Eller hvad?

A-la-gå.

Tjalve's styremedlemmer:

	Tlf.nr.
Formann: Holger Albrechtsen	15518
Nestformann: Sverre Leversen	15387
Sekretær: Egil W. Eftedal	83400
Kasserer: Oskar Sandvig	61865
Opmann: Sverre Hultgreen	20840
Opmann, jr.: Reidar Olafsen	60067
Mat.forvalter: Eilif Berg	

Ansvarlig redaksjon:
Arne Øgård og H. Stray Johansen.

Hurtigtrykk A/S